

шой не само що ще бѣде най-разуменъ, но ще може да вразуми и другиго, когошо бы былъ шой обикналъ.“ При сичко туй князѣтъ бѣше толко грозенъ, щото секой, който го видеше, ся уплашваше отъ него; той или плачеше, или ся смѣеше, сѣ ся тѣй кривеше, щото малкытѣ дѣца, които довождахъ за да си играхъ съ него настрѣвахъ отъ страхъ, и си казвахъ че той ю като нѣкоя хала. Когато му постигна умѣтъ, секой го слушаше мыжишкомъ когато приказваше; и народѣтъ, който повече пѣти незнае що иска, намрази толко много Рашка, щото като роди царицата вторый сынъ, задължи царя него да нарѣче за свой наслѣдникъ; защото въ онази странѣ народѣтъ имаше законъ да си избира самъ царъ. Рашко отстѣпи безъ противорѣчіе царск. Каронъ на брата си; и като му ся досадихъ глупоститѣ на человекытѣ, които почитать само тѣлеснѣхъ хубость, а не глѣдять и на душевнѣхъ, оттѣгли ся въ єдинѣ пустынѣхъ, дѣто, като ся прихвана на наукѣхъ и мѣдростѣхъ, стана крайно честитъ. Вълшебницата Лукана не бѣше присмѣтнала и туй; тя искаше да бѣде той бѣденъ и окаяненъ, но ето що му направи тя, та да загуби той благополучіето си.

Лукана имаше єдинъ сынъ на име Стайко; той колкото и че бѣше най-голѣмото говедо на свѣта, тя го много обичаше, и като искаше да го направи благополученъ на свѣта, както и да ю, тя бѣше откраднала єдинѣ княгынь, която бѣше много хубава; но да не бы тази княгыня да ся погнуси отъ глупостѣхъ на Стайка сына ѝ — Ориса љ да бѣде сѣщо и тя като него говедо. Тази княгыня, която ся наричаше, Звѣздана, живѣеше заєдно съсъ Стайко и колкото и да бѣхъ станали вече тѣ на шестнаесетъ години,